

Nr 15

av herr Hermansson i Stockholm m. fl.
om upprättande av diplomatiska förbindelser med Republiken Syd-
vietnams provisoriska revolutionära regering.

Genèveöverenskommelserna om Vietnam år 1954 innebar vapenstillestånd mellan de franska kolonialtrupperna och den vietnamesiska folkarmén. I slutdeklarationen, som undertecknades av alla närvarande stater utom USA, angavs den *provisoriska* demarkationslinjen, fastslogs Vietnams oberoende och enhet samt stadgades om fria val för hela Vietnam år 1956.

Men i södra Vietnam, kolonisternas "demarkationsområde", etablerade den amerikanska imperialismen en marionettregim, som inte enbart såg till att inga val hölls utan bröt förbindelserna med norra Vietnam och sökte permanenta den provisoriska demarkationslinjen. Tvärtemot Genèveöverenskommelsens stadgande (slutdeklarationen § 9), att myndigheterna i norra eller södra Vietnam inte fick tillåta några straff eller repressalier mot personer som samarbetat med endera sidan under befrielsekriget, anställde marionettregimen en formlig jakt på personer som stött folkarmén, som uttalade att Genèveöverenskommelsen måste följas eller som protesterade mot det sociala och ekonomiska förtryck som regimen stödde sig på. Mellan 1954 och 1960 mördade Diemregimen 77 500 personer och fängslade 527 000. Amerikanska s. k. rådgivare deltog i ökande omfattning i dessa aktioner, också detta i strid mot Genèveöverenskommelsen. För försvar mot dessa övergrepp bildades i december 1960 FNL, Sydvietnams nationella befrielsefront.

Saigonjuntan är utan förankring och stöd hos det vietnamesiska folket. Detta omvittnas såväl av det mycket starka stöd som FNL åtnjuter som av juntans egna metoder. Denna är helt beroende av stödet från den amerikanska imperialismen. Utan USA:s angreppskrig mot Vietnams folk skulle detta omedelbart störta Quslingjuntan.

FNL å andra sidan är ett med det vietnamesiska folket. Genom sin breda folkliga förankring har det varit möjligt för dess befrielsearmé att tillfoga de amerikanska angriparna och marionetterna avgörande nederlag. 1 500 byar, 182 distrikt, 6 städer och 44 provinser har efter tio års kamp befriats från de amerikanska ockupanterna och deras marionetter.

Dessa stora framgångar jämte andra diplomatiska och politiska framsteg nödvändiggjorde ett centralt organ som skötte alla utrikes och in-

rikes ärenden. En kongress hölls den 6 juni 1969 med valda folkrepresentanter från olika organisationer. Denna kongress valde PRR, Provisoriska revolutionära regeringen, till vilken FNL överlämnade sina statsfunktioner.

De av USA och dess marionetter behärskade områdena företer inte bara alla kännetecken på en kolonial ekonomi utan en krisartad sådan, med hög arbetslöshet till följd av utslagen inhemsk industri, kraftig inflation och en snedvridning av ekonomin förorsakad av en mycket stor dollarinvasion.

I de befriade områdena har man genomfört en jordreform. Av Sydvietsnams 3 200 000 hektar odlad jord har något mer än två tredjedelar delats ut till bönderna, vilket höjt de fattiga och jordlösa böndernas levnadsstandard väsentligt. 70 % av bondehushållen har nått mellanböndernas levnadsnivå. Risskördarna har ökat dels genom en utvidgning av de odlade arealerna, dels genom intensifierad drift och flera skördar per år än tidigare genom frambringandet av snabbväxande rissorter. Dessa förbättringar har åstadkommit under mycket svåra förhållanden under USA-truppernas terrorbombning och kemiska krigföring. Dessa svårigheter har man mött genom nattarbete, organiserande av ömsesidiga hjälplag osv.

När ett område befriats startas genast kampanjer mot analfabetismen. Vidare har i de befriade områdena utvecklats ett skolväsende med över 7 000 låg- och mellanstadieskolor med omkring en miljon elever.

Sveriges diplomatiska relationer till Vietnam

1957 erkände Sverige den amerikanska marionettregimen i Sydvietsnam genom röstning för dess inträde i FN. Detta år förekom i FN två omröstningar om Sydvietsnams medlemskap, dels vid generalforsamlingens elfte möte den 28 februari, dels vid dess tolfte möte den 25 oktober 1957. Däremellan hade frågan behandlats i säkerhetsrådet. Vid den första omröstningen lade Sverige ned sin röst. Sverige lade också ned sin röst vid röstning om ett förslag att såväl Nord- som Sydvietsnam skulle få FN-medlemskap. Vid behandlingen i säkerhetsrådet ett halvår senare, där Sverige då var representerat, ändrades emellertid den svenska ståndpunkten. Man röstade för Sydvietsnams inträde i FN samtidigt med Sydkoreas. Sverige röstade emot ett förslag att såväl Nord- som Sydkorea skulle inväljas men att frågan om Vietnams inval skulle uppskjutas tills de i Genèveavtalen stipulerade valen hållits och landet återförenats. Genom sin röstning vid detta tillfälle sprang Sverige inte bara ifrån den princip, universalitetsprincipen, som man angivit som skäl för sitt ändrade ställningstagande. (Man röstade för Syd- men mot Nordkorea.) Man bidrog också aktivt till sabotaget av Genèveöverenskommelserna om Vietnam.

1960 utvidgades det svenska erkännandet av Saigonjuntan till upprättandet av formella diplomatiska förbindelser i och med att Bangkok-ambassadören ackrediterades även i Saigon. 1967 upphörde denna ackreditering utan att därför de diplomatiska förbindelserna bröts. Det var ett tecken på nedtrappning av de diplomatiska förbindelserna. Emellertid har sedermera Saigonjuntan öppnat ett informationskontor i Stockholm och dess representanter fått uppehållstillstånd i Sverige. Saigonjuntans chefsförhandlare i Paris har fått företräde hos Sveriges utrikesminister.

1969 erkände Sverige Demokratiska republiken Vietnam. Detta skedde sedan riksdagen i flera år avvisat motioner om ett sådant erkännande. Krav om erkännande av FNL och PRR har under hela dess verksamhet rests av den aktiva Vietnamrörelsen och en allt större folkopinion.

Också i riksdagen har denna opinion fått sitt uttryck i motioner och interpellationer (1969:II:114, 1970:II:1). Riksdagen har emellertid på förslag av utrikesutskottet avslagit dessa. Utskottets motiveringar för sitt avslagsyrkande har varit att läget i Sydvietnam skulle vara "oklart" och "föränderligt" på grund av krigstillståndet i landet. Läget karakteriserades vidare som "ömtåligt" och "svåröverskådligt", varför man menat Sverige borde inta en avvaktande hållning till erkännandet av PRR: "Separata svenska initiativ i erkännandefrågan, t. ex. i den form som motionärerna åsyftar, torde inte vara ägnade att underlätta en lösning av konflikten."

Utskottets motiveringar, som ovan anförts, är i grunden falska. Läget i Sydvietnam är varken oklart eller svåröverskådligt. Sällan eller aldrig har så rikligt med information varit för handen som i Vietnamfrågan. Läget kan endast te sig oklart för den som underlåter att ta del av denna. Den regim som den svenska regeringen genom erkännandet betraktar som den legala är en regim som bland många andra även Sveriges nuvarande statsminister karakteriserat som "korrumpad och förhatlig" (Utrikesfrågor 1968, s. 116). Det är en regim som för sin existens helt är beroende av USA-imperialismens angreppskrig mot folket i det land där den verkar och som trots ett massivt stöd av världens största militärapparat knappast behärskar en femtedel av Sydvietnams territorium.

PRR å andra sidan har starkt stöd från det vietnamesiska folket, har befriat fyra femtedelar av landets territorium och verkar för nationell oavhängighet och ett slut på det amerikanska angreppskriget. Man har som ovan visats redan i de befriade områdena igångsatt ett ekonomiskt och socialt utvecklingsarbete trots de svårigheter som kriget förorsakar. PRR är Sydvietnams verkliga och enda legala, nationellt oavhängiga regering.

Också utrikesutskottets ståndpunkt, att ett svenskt erkännande av

PRR inte skulle vara ägnat att "underlätta en lösning av konflikten", måste avvisas. "Vietnamfrågan" har ingen annan lösning än att USA-trupperna lämnar landet och Vietnams folk får bestämma sin egen utveckling. Därför är det tvärtom så att det är Sveriges nuvarande erkännande, vilket ger marionettregimen i Saigon ett drag av legalitet, som icke "underlättar en lösning". Sveriges misstag vad gäller denna erkännande-fråga måste korrigeras.

Med hänvisning till det ovan anförda föreslås

att riksdagen i skrivelse till regeringen begär att denna skall omedelbart bryta med Saigonregimen och ta initiativ för att upprätta diplomatiska förbindelser med Republiken Sydvietnams provisoriska revolutionära regering.

Stockholm i januari 1971

C. H. HERMANSSON (vpk)

i Stockholm

EIVOR MARKLUND (vpk)

GUSTAV LORENTZON (vpk)

JOHN TAKMAN (vpk)

LARS WERNER (vpk)

i Tyresö

NILS BERNDTSON (vpk)

i Linköping

BERTIL MÅBRINK (vpk)